

שריף. מייד אחר-כך הסתבר לי, לפי מיב טאו, שהוא ערבי. כעסתי עליה מאד, ואז היא סיפרה לי שהוא נכדו של המלך אדריס ובנו של עבדאללה סנוסי, מלך לוב המודח.

הוא ישב אצלי עם סילבאנה בערך שעה, ולפני שהלך, הזמין אותי לארוחת-ערב. הייתי נורא עסוקה ברומא ולא היה לי זמן, אז דחיתי את ההצעה. לא שמעתי ממנו שבועיים, עד שהשיג את הטלפון שלי מסילבנה והתחיל לצלצל אלי. ככה באו כמה הזמנות שלהן סירבת, עד שלב סוף הסכמתי לצאת איתו, אבל רק בחב רת אנשים נוספים.

הוא הזמין אותנו לסקאקו מאטו, שהוא מקום נורא ידוע ברומא, ומאז התחלתי לצאת איתו.

יום אחד הוא בא אף הביתה והחליט שהוא מאוהב בי, לא פחות ולא יותר, הבן-אדם רוצה להתחתן עם ישראלית. הוא התחיל לשלוח לי פרחים פעמיים ביום, ולהפגין אותי בטלפונים ובחיוורים. אני קיבלתי את זה כרעם ביום בהיר. התייחסתי אליו בעדינות כי פחדתי, וגי סיתי להסביר לו שלא רק שאני יהודייה, אני גם ישראלית, ושלא ישכח את זה. הוא אמר לי שזה בכלל לא מפריע לו, להיפך — זה מה שמושך אותו.

יום אחד הוא הזמין אותי לפגוש את הוריו, שגרים בעיירה לביניו, מרחק 60 ק"מ מרומא. הלכתי לשם בביטחון, כי הצטרף אלינו זוג ידידים.

לביניו היא עיירה שקטה, ומשפחת סנוסי חיה בה בשני בתים גדולים. לסנור סי היו ארבעה נשים, שתיים נשארו בלוב והשתיים הנמצאות איתו גרות בשתי דירות נפרדות, וגם לילדים דירות נפרדות. סנוסי האב מחלק זמנו בין זו לזו.

הלובי מעריץ

את שרון

מישפחת סנוסי לא עושה שום דבר, יש להם שלוש מכוניות עם מספר דיפלומאטי. בחצר הבית יש לול שבו הם מגדלים עופות, כי כמוסלמים הם לא אוכ

בשם קלאודיו קאפלי. אחר-כך הסתבר לי שאביו הוא נשיא הבורסה לניירות-ערך של מילאנו. מה הוא עשה בבית-הכנסת אני לא יודעת עד היום, אולי בא לחפש חתיכות.

הוא היה נורא נחמד, לקח אותי לקאט-טלו, המיסעדה היקרה ביותר במילאנו. אחר-כך הלכנו לדיסקוטק צ'ארלי מקס. יומיים אחר-כך מלאו לי 23, והוא ערך לי מסיבת יום-הולדת לא-נורמלית בדיסקוטק גוד מוד. אחר-כך הוא נסע לשווייץ, ושוב נשארת לבד.

טילפנתי לדיסקוטק צ'ארלי מקס ואמרתי שיש לי יום-הולדת, שיש לי יום-הולדת ואני לבד. שאלתי אם מותר לבחורה לבוא לשם ללא ליווי, כי זה מקום מאד מכובד. ביקשו שאמתין על הקו, והעבירו לי את הבוס, קארלו מאסימוס אונאגני, שאחר-כך הסתבר לי שהוא צייר ידוע ומפורסם מאד בעולם.

שוב הסברתי לו שאני ישראלית, ולבד. הוא אמר לי לבוא מייד לבשתי שימלה לבנה עם טורבן על הראש, ואת מעיל הברייטשוואנץ שלי, כשהגעתי לצ'ארלי מקס חיכתה לי הפתעה גדולה. חיכיתי לאיזה זמן מגעיל מהמאפייה, ולהפתעתי התברר לי שקארלו מאסימוס הוא גבר חתיך ממשפחה איטלקית אצילה. בדיסקוטק חיכתה לי חבורה של עשרה אנשים, שישבו מסביב לשולחן ערוך עם פרחים, גרות ומפה לבנה. קארלו סיפר לכולם שיש לי יום-הולדת ושהוא לא עושה את המסיבה רק לכבודי, כי אם גם לכבוד מדינת ישראל. אני מוכרחה לספר שלפני שהגעתי הוא שאל אותי איך אני נראית והסברתי לו בדיוק. כך שאני לא-כיליך בטוחה שאם הייתי נראית כמו גולדה מאיר, למשל, היה טורח בכלל.

מאז הפכו החיים שלי במילאנו להגיגה אחת גדולה של מסיבות אינסופיות, בהן פגשתי נסיכים ונסיכות ורוזנים ורוזנות. יום אחד יצאתי עם מיספר אנשים מהר חברה הו לבילוי ערב שיגרתי בין צ'ארלי מקס, גוד מוד ונפסונה, שהם שלושת המי קומות בה-א-הידיעה של מילאנו. כששיבנו נגוד מוד, הצביעה חברתי לשולחן, דניאלה זוסמן, שהיא אשת יחסי-הציבור של הארי ווינסטון, מעצב התכשיטים הגדול בעולם על השולחן ממול ואמרה: "הראי מי יושב שם." זה היה עומר שריף, שחקן-הקולנוע המצרי.

השתמשתי שוב באומץ הפנטסטי שלי ובחוצפה הצברית, ובעידודם של ידידי ניגשתי לשולחן של עומרי. הפי עלתי את כל קסמי הנשיים ואמרתי בעב-רית: "שלום." להפתעתי הוא ענה לי כי עברתי: "שלום, מה שלומך?" אחר כך המשיך באנגלית ושאל אם אני מישראל. עניתי שכן, אז הוא לחץ את ידי והזמין אותי להצטרף אליו. הוא היה מאד נחמד וחברותי, והמשכנו ביחד את הערב עד למחרת בבוקר. לארוחת-בוקר אכלנו קא-וויאר, ותפוחי-אדמה אפויים בחמאה שחורה.

עומר שהה במילאנו לרוגל טורניר הי ברידג' שונדך שם, מאז היינו נפגשים מדי ערב. זה היה קצת אחרי מילחמת יום-הכיפורים. דיברנו המון על ישראל, והוא אמר שהוא נורא אוהב את הארץ והיה רוצה לבקר בה, אלא שהוא פוחד שאם יבקר, יתנכלו לבנו בן ה-17 הלומד בלונדון. אז הסתבר לי גם שלא רק שעור מר אינו מצוי במוצאו, כי אם הוא יליד לבנון. הוא גם אינו מוסלמי אלא נוצרי, שהתאסלם עם נישואיו לשחקנית המצרייה פאטן חממה, אם בנו.

שכחתי לספר שעומר שריף היה כלי כך משוגע לברידג', עד שהיה יושב בי בבית-השימוש שעות לפעמים. יום אחד גיליתי שמתחת לכיור של בית-השימוש הוא החזיק שרפרף לקלפים. הוא פשוט לא ביבנו את זמנו במקום החשוב, וניצל אותו למישיחק ברידג'.

כשמילאנו נגמרה לי, נסעתי לרומא ושכרתי דירה משגעת ברובע העתיק. בי רומא הכרתי בחורה בשם סילבאנה, שי היא יופאת-שיניים המעורה בחברה הי גבוהה הרומאית.

נכדו של

אדריס

ום אחד באה אלי סילבאנה. היא צילצלה בטלפון הפנימי, וכשעניתי שמעתי קול בערבית. נבהלתי נורא. סילבאנה עזקה ואמרה שזו רק היא. פתחתי את הדלת. היה איתה בחור צעיר, שחרי-חר, גבוה ומתולתל כבן 23. הוא היה די מנומס, וסילבאנה הציגה אותו בפני

ליס חזיר ויש להם אפילו רב יהודי ש"ממונה על שחיטת העופות. סנוסי האב מסתובב עדיין בבגדים ערביים, והוא הי סמכות העליונה בבית. הוא לא ידע שאני ישראלית. שריף החליט לגלות לו זאת רק אם אסכים להינשא לו, אבל אמו ידעה שאני ישראלית ומאד כיבדה אותי.

על הסבא אדריס, היושב בגלות במצ"ר לא סיפר לי שריף הרבה, הוא רק ידע להגיד שכולם נורא אוהבו אותו בלוב. על אביו אמר שהוא יעשה את כל המאמצים צימ לחזור לכס-המלוכה בלוב, ושהוא מאמין שתוך חמש שנים קדאפי יילך.

שריף עצמו הוא בוגר אוניברסיטה בי וצ'נה, ולמדה איתו בת-דאחי של השאח הפרסי, שהייתה גם ארוסתו לזמן-מה. הוא הראה לי מכתבים ממנה, עם חותמת בית-המלוכה הפרסי.

כולם בבית סנוסי, חוץ מהאבא, ידעו שאני ישראלית. היו בינינו ויכוחים פוליטיים, אבל בסך-הכל הם מכבדים את ישראלי, ובעיקר את הצבא שלנו. שריף סיפר לי שהוא נורא מעריץ את אריק שרון ומחזיק תמונות גזורות מעיתון שלו ושל דדו וברלב במגירה שלו. חלומו של שריף הוא לעשות קאריירה צבאית, במידה שי אביו יחזור לשלטון בלוב.

אחרי שבילינו כמה ימים בלביניו, חזרנו לרומא. שריף התחיל להידבק אלי יותר מדי ולקחת את העסק באמת ברצינות. התחלתי להתחמק ממנו, אבל בכל פעם שהחלפתי דירה בגללו הוא מצא אותי.

אני יודעת שזה גיועני, אבל האמת היא שהכל בסדר גמור עם שריף, חוץ מה שהוא ערבי — וזהו גם הסיבה היחידה בגללה לא רציתי להיות איתו. לבסוף הצלחתי להתחמק

טחתי לו שאני נוסעת לביניו, בהורי. מובן שלא

לרגע לספר מאז עברו מחכה לתשובה ביום ראשון נורא אוהבת אני אוהבת יותר להתקדם כחברת להיות בחברת יותר מעשיות חנות-ירקות חושב שהוא